

Γέρ. Ιερώνυμος: Η ζωή του όλη ένα συνεχόμενο μαρτύριο (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

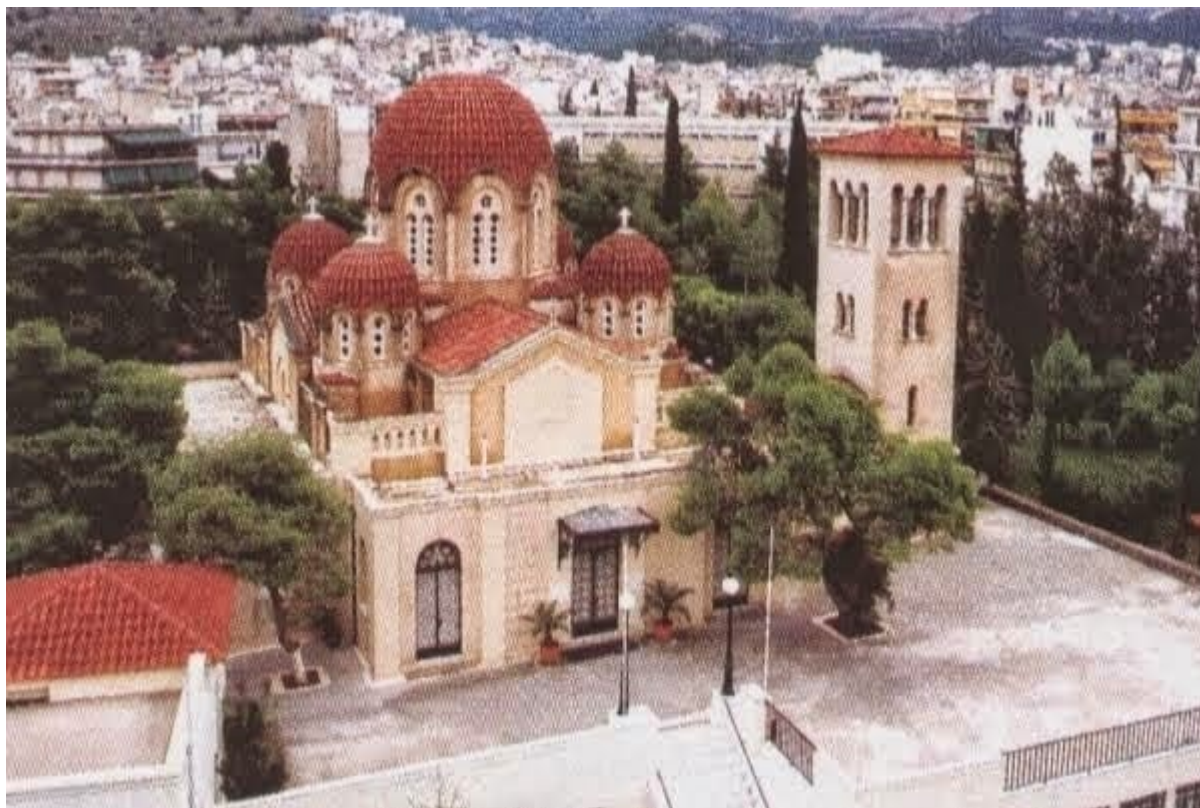
/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2jeZTlc>]

Αλλά και οι μεγάλοι και μυστικοί μοναχικοί του αγώνες συνεχίζονται. Δεν παύει να κοιμάται λίγο, στην καρέκλα ή στον καναπέ, μ' ένα μαξιλάρι στην πλάτη. Διηγούνται παλαιοί Σιμωνοπετρίτες πως ποτέ δεν βρέθηκε η πόρτα του ηγουμενείου κλειστή, ό,τι ώρα και να πήγαινες σε περίμενε, θα μελετούσε ή θα έγραφε. Συνεχίζει να είναι το ίδιο απλός, ταπεινός, καταδεκτικός, ευγενής, ασκητικός, διακριτικός, αφανής και υποχωρητικός, όπως πρώτα. Η ηγουμενία του διακρίνεται από πνευματική καρποφορία, λιτότητα, φιλοξενία και ελεημοσύνη, εργατικότητα, επιμέλεια, και εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού.

Το 1924 γίνεται η ημερολογιακή μεταρρύθμιση και στην εορτή του Ευαγγελισμού λειτουργεί για πρώτη φορά με το νέο ημερολόγιο στο Μετόχι της Αναλήψεως. Αυτό γεννά έντονη αντίδραση στην Μονή, ώστε, όταν επιστρέφει, να του απαγορευθεί από μια ομάδα μοναχών η είσοδος στον ναό για έξι μήνες. Αυτός ήρεμα υπομένει χωρίς να υποχωρεί στις θέσεις του.

Το μετόχι της Αναλήψεως στο Βύρωνα

Η ζωή του όλη ήταν ένα συνεχόμενο μαρτύριο. Αλλά και όλη του η βιοτή, η γνήσια στάση του, οι λίγες απαντήσεις του, η αξιοπρεπέστατη θέση που έπαιρνε απέναντι των κατηγορών του, η σιωπή του και η αφοσίωσή του στο θέλημα του Θεού και η μετά από καιρό απόδειξη της αλήθειας μαρτυρούν πως βάδιζε τον δρόμο του σταυρωθέντος Κυρίου και πατούσε στα ίχνη των τόσων παρεξηγημένων και συκοφαντημένων αγίων.

Το ημερολογιακό θέμα αφ' ενός, που οφείλετο στον αδιάκριτο ζήλο ορισμένων, και ο έντονος τοπικισμός αφ' ετέρου, που με κανένα τρόπο δεν ήθελε μοναχούς από άλλα μέρη πλην της δικής τους περιοχής, της Μικράς Ασίας, όπως επίσης η αφιλοχρηματία και ελεημοσύνη του γέροντα και κυρίως η ακατανόητη για τους πατέρες πνευματική του ζωή, τον κατέστησαν «βαρύν και βλεπόμενον» (Σοφ. Σολ. Β' 14) με αποτέλεσμα, ύστερα από μια ενδεκαετή ηγουμενική περιπέτεια, να συκοφαντείται μέσα από το μοναστήρι του για οικονομική κακοδιαχείριση, και με απόφαση της Ιεράς Κοινότητας, στα τέλη του Ιουνίου του 1931, να εξορίζεται για έξι μήνες στην Ι. Μονή Κουτλουμουσίου. Οι πατέρες της Μονής του συμπεριφέρονται με απεριόριστη αγάπη και τον αναγνωρίζουν ως άγιο. Εκείνος ομολογεί πως υποφέρει για τις αμαρτίες του. Η εξορία του και στη συνέχεια η αποστολή του στην Αθήνα θα γίνει αιτία σωτηρίας πολλών ψυχών.

Η Ιερά Κοινότητα εμμέσως αναγνωρίζοντας την αθωότητά του διακόπτει την

εξορία του και στους τέσσερις μήνες τον αποστέλλει στο Μετόχι της «Αναλήψεως» στην Αθήνα. Η άδικη τιμωρία του οδηγεί στον κατά Θεόν δοξασμό του· στην φανέρωση και αξιοποίηση των ταλάντων του, στο ξεδίπλωμα των αρετών και της χάριτός του. Εκεί πλέον κάνει την δεύτερη μεγάλη αποταγή του. Ζει για 26 ολόκληρα χρόνια, από 60 μέχρι 86 ετών, ως αγιορείτης εκτός Αγίου Όρους, χωρίς ποτέ ξανά να επιστρέψει σε αυτό. Κάνει τον τόπο της εξορίας του χώρο της διακονίας του και μεταφέρει το γνήσιο Άγιον Όρος στον λόφο της «Αναλήψεως», γίνεται ο ίδιος όρος άγιο στο οποίο οι άλλοι προσέρχονται.

Το 1937, μετά από παραίτηση του ηγουμένου Καισαρίου, του ξαναπροτείνουν οι προϊστάμενοι της Μονής την ηγουμενεία. Με σεβασμό, αγάπη, ταπείνωση και αξιοπρέπεια αρνείται να αναλάβει θεωρώντας ότι οι δυνάμεις του είναι ανεπαρκείς. Σε επιστολή του γράφει: «Και την μεν Ιεράν ημών Μετόχιαν ουδόλως θα ωφελήσω, εμέ δε τα μέγιστα θα ζημιώσω, μη δυνάμενος να αντεπεξέλθω κατά το χρέος μου και καθήκον προς όσα η θέσις και η μεγάλη τω όντι διακονία απαιτεί και προσεπιβάλλεται εις τον αναδεχόμενον το πράγμα».

Ο Γέροντας Ιερώνυμος στο Μετόχι της «Αναλήψεως» 1931-1957

Η Αθήνα του 1931 είναι μια πόλη με χαμηλή στάθμη πνευματικής ζωής. Οι Πατέρες της Εκκλησίας σχεδόν άγνωστοι. Ο μοναχισμός θεωρείται ως η παλιά δόξα της Εκκλησίας που δεν χρειάζεται σήμερα. Η πόλη είναι γεμάτη φτωχούς. Φτώχεια κληρονομική, από ορφάνια, τους πολέμους, την προσφυγιά. Στο συνοικισμό του Βύρωνος που βρίσκεται το μετόχι της Αναλήψεως, κατοικούν Μικρασιάτες πρόσφυγες που διατηρούν ακόμη την αγνή λαϊκή ευσέβεια και που τον δέχτηκαν με χαρά σαν απεσταλμένο του Θεού.

(συνεχίζεται)